

ПОДАЦИ О УСТАНОВИ/ШКОЛИ	ПОДАЦИ О АУТОРИМА/АУТОРКАМА
Назив школе: Основна школа „Вељко Влаховић“	Име и презиме: Надежда Чолић, наставник математике
Место, општина: Нови Сад - Шангај	
Школска управа: Нови Сад	
Опис примера добре праксе ИО	
Прича о Тањи	
Кључне речи: основна школа, социјално нестимулативна средина, математика	
Опис образовне ситуације ученика и окружења	
<p>Тања и њене две сестре иду у 7. разред и ја сам им разредни старешина. Оне живе у петнаесточланој породици на салашу, без струје, воде, у једној просторији и без купатила. Мајка је тешко болесна, не ради нигде док отац ради сезонске послове. Тања и њене сестре су последјих месец дана принуђене да остају кући да чувају млађу браћу и сестре који имају 2, 4 и 6 година, кувају и брину се о кући, док је отац са мајком у болници. Претходне две године Тања је такође много изостајала из школе, а сарадња са оцем је била јако лоша. Са целом породичном ситуацијом је упозната служба Центра за социјални рад. Од њих повремено добијају једнократну новчану помоћ, одећу и обућу добијају кроз организоване акције у школи и донације људи добре воље. Отац је тек ове године добио здравствене књижице за децу, тако да сад добијају адекватну медицинску помоћ кад затреба. У овој породици деца су јако повезана и блиска, помажу и чувају једни друге, никад се не жале.</p> <p>Тања похађа наставу по ИОП-у са измењеним програмом (ИОП 2) од четвртог разреда. У одељењу су је деца лепо прихватила и помагала јој у раду. У пети разред је дошла са следећим знањем: чита штампана слова ћирилице, писана слова слабије зна; пише, чита, упоређује, сабира и одузима у скупу бројева до 1000, решава једноставне задатке са две рачунске операције. За множење користи таблицу множења. Из природе и друштва има најосновнија знања која је усвојила на часу и кроз сопствено искуство.</p>	

Опис добре праксе

Тања је четрнаестогодишња девојчица која стоји у школском ходнику, са својим сестрама, одвојено од вршњака. Прекрштених руку, са старом ташном окаченом о раме, чека да се огласи школско звоно. Ово је њена прича.

Она је ћутљива и повучена. Проговориће само да одговори на постављено питање. Кад је питам како је, одговор је увек: „Добро“. Израз лица је увек исти, озбиљан и без осмеха. За ове две године, колико сам њен старешина, успела сам да придобијем њено поверење. Како? Од првог дана имала је моје поштовање и увек сам била искрена према њој. Никад је нисам сажаљевала и издвајала од остале деце. Нисам јој подилазила, знала сам да је похвалим, али и критикујем. Кад дуго изостаје из школе нисам је критиковала, нисам је ништа питала (знала сам да то није њена кривица) већ сам се враћала на претходно градиво које смо училе, а она га је заборавила. Од првог часа у петом разреду, дала сам јој до знања да хоћу да је НАУЧИМ математику, да хоћу да јој помогнем да НАУЧИ остале предмете, али да и она мора да се труди. То сам и урадила. Дала сам себи и њој време да се упознамо. Она, да види да ми је стало, а ја да видим колико она жели да учи и који начин учења јој највише одговара. Она је желела да учи. Тако смо почеле. Ишле смо малим корацима. Трудила сам се да из градива извучем оно што ће јој користити у животу. Једначине смо решавале кроз приче: „Имаш 2000 динара. Желиш да купиш плаву (то јој је омиљена боја) хаљину која кошта 1020 динара. Да ли ће ти остати пара да купиш ципеле које коштају 560 динара?“ Смејале смо се због хаљине и коментарисале где има да се купе ципеле по тој цени и решиле задатак. Углове је научила тако што смо радиле вежбе на струњачи: „Седи право“ – прав угао, “полако се истегни и пробај да прстима додирнеш прсте на ногама” - оштар угао, “сад полако крени да се спушташ у лежећи положај” – туп угао. Вежбале смо множење два троцифрена броја са потписивањем, уз коришћење таблице, али није ишло. Набавила сам јој дигитрон. Радиле је задатке, али сам осетила да је то она схватила као свој пораз. Зато сам истраживала како су други то објашњавали деци, саветовала се са колегама... Испробавала сам разне начине. Онда сам на интернету нашла Методу решетке, објаснила јој и успеле смо, научила је да множи. Била је поносна на себе и са више жара решавала задатке. И да, више не користи дигитрон. Кад смо савладале ту препреку желела сам да пробамо да радимо Питагорину теорему са све квадратима и коренима. Саветовала сам се са педагогом и Тањином бившом учитељицом. Бојале смо се да се не уплаши, да неће разумети и да ће се повући. Договориле смо се да пробам. Вежбале смо све рачунске операције, задатке са две рачунске операције, поновиле врсте

троуглова, врсте углова (листиће од прошле године којима је учила те лекције). Успела је, урадила је први задатак са применом Питагорине теореме. Видела сам колико је поносна на себе. Провера је била на писменом задатку који је одлично урадила.

Ови њени успеси су ми дали прилику да са њом говорим о даљем школовању. Са неверицом је слушала моју причу о могућностима које има. Помињала сам средње школе које може да упише, занимања којима може да се бави. Стекла сам утисак да никад није размишљала о томе, да је мислила да за њу другог начина живота, сем овог садашњег, нема. Време ће показати да ли ће моћи да се избори са свим тешкоћама које је чекају кад изађе из основне школе. Знам само да ћу ја увек бити ту да јој помогнем и подржим је. А то зна и она.

Професионална добит

Тања ме је натерала да истражујем и напредујем како на личном тако и на професионалном плану. Било је много проблема на које смо наилазиле. Било је тренутака кад сам мислила да је све узалуд, да не могу да се изборим са изазовом који је преда мном. Гледајући њу како се бори са својих четрнаест година нисам смела да одустанем. Ишла сам на семинаре, истраживала и читала искуства других колега. Тања је натерала нас, предметне наставнике, да између себе много више сарађујемо. Ова сарадња је помогла да почнемо да сарађујемо и везано за друге ученике. Искуство које смо сви стекли у раду са Тањом помаже нам у раду са другом децом којој је потребна подршка.

Ми, наставници и учитељи, треба да смо свесни одговорности коју носи наш посао. Да је школа некад једино место где нека деца добију једини оброк у току дана, где се угреју, умију. Нека деца једино од нас наставника и другара из разреда добијају пажњу и поштовање. Ван школског дворишта их чека живот који је тежак, претежак за њихова нејака плећа. Зато се поклонимо тим малим јунацима и наставимо да радимо и боримо се још јаче и жешће.